

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů
Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou noviny
předplaceny, je v pravém
horním rohu štítku!
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

J Time
Committed
Á délai
convenu

Telefon: 416/530-4222
647/728-0654
Praha: 222-261-811
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 20.

(469.)

Vol. 20.

satellite 1-416

Thursday,

November 25,

2010

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Odejde Matejkovič do Plzně?

Z PŘEDSTAVENÍ NOVÉHO DIVADLA *VE STÁTĚM ZÁJMU*: NAHOŘE VLEVO. V. MATEJKOVIČ A L. KIMLA; DOLE: A. PROCHÁZKA A L. NOVÁKOVÁ; UPROSTŘED V. MATEJKOVIČ A A. PROCHÁZKA; VPRAVO NAHOŘE. M. BONHARD, J. ŠMÍD A R. TAMCHYNOVÁ A DOLE NEZAPOMENUTELNÁ TANEČNÍ KREACE L. NOVÁKOVÉ.

Když jsem po posledním představení Nového divadla mířil na svém velocipedu k St. Clair, honila se mi v hlavě otázka, jestli Viktora Matejkoviče ještě někdy uvidíme na prknech Nového divadla, ať již na Yonge Street nebo někde jinde. V tandemu s autorem, režisérem a hercem Antonínem Procházkou z divadla Josefa Kajetána Tyla v Plzni totiž byl tak vynikajícím partnerem, že to vypadalo jako kdyby nepřijel z Plzně jeden herec, ale herci dva. A nejen to: neměli jsme pocit, že se jedná o představení okopírované odjinud, naopak, bylo to představení, které se dynamicky vyvíjelo a měnilo přímo před očima. Nechyběly okamžiky, kdy některého z herců něco napadlo a druhý na to zareagoval a najednou se objevila nová scéna. Improvizace, něco zcela originálního, co se v příštím představení už dále rozvíjí a pokud to nezabere, zmizí to nenávratně v evolučním propadlišti divadelních dějin.

Antonín Procházka jako vynálezce Lumíra a Eman (Viktor Matejkovič), idealistický filmař, který si pragmaticky přivydělává pronájmem svého bytu čtvrté kategorie etické elitě národa, spolu sdílají stejné patro v starém činžovním domě.

Do trojlístku, který může o přestávce hrát mariáš, pak zapadl Honza Šmíd. Nechci říci, že je dívkař, ale už po druhé se v krátké době k roli chlípíka beze studu propůjčil. Tentokrát se jednalo nikoliv o podnikatele, ale o politika. Dokonce jsme se nedověděli ani barvy jeho strany, jako kdyby na tom nezáleželo. Nemohli jsme tedy zjistit, jestli během hry přestoupil zleva doprava, či zprava doleva a z toho udělat závěr, jestli se jedná o postavu kladnou nebo zápornou.

Podobně divák stojí před rozhodnutím, jestli se jedná o svědomitého politika, který pod tíhou zodpovědnosti hledá útlu náruč ženy, kde by na krátký okamžik

zakotvil, než vypluje znovu na hladinu rozbouraného politického moře nebo jestli se jedná o prohnatého kurevníka, který používá politiku jako zástěrku, aby tak zakryl ukájení mrzkého chtíče.

Filozoficky řečeno: jestli politik nejprve situaci zreflektoval a pak dospěl k závěru, že je manželství možné otevřít do erotického víceúhelníku (jak vysvitlo z dalšího průběhu hry) nebo jestli pouze politikou maskuje sviňárnu. Jan Šmíd jako politik Radim nastolil otázky, divák si tedy musí sám odpovědět.

A co ženy? Jsou to skutečně jen nevinné oběti nevyhraněného politika? Nebo se jedná o prohnaté vypočítavé mrchy, které jdou jen po penězích?

Nic není černobílé, jak potvrzuje v závěru i výrok paní Plaché (Dáša Beláčiková): „Svět je tak krásně barevný.“ To však řekne až poté, co dostane brýle vynálezce Lumíra. Je pravděpodobné, že naše noviny navrhnou Lumíra za tento vynález na Nobelovu cenu za fyziku. Každopádně cítíme zadostiučinění, že se již po něm jmenuje ulice Lumírova v Praze-Nuslích, poblíž náměstí bratří Synků. Pesimistického škarohlída v hledišti napadne, že se jedná pouze o brýle mámení, jak již psal v 17. století Jan Ámos Komenský.

Další otázník je nad Lenkou Kimlou. Pracuje jako sportovní hlasatelka pro veřejnoprávní televizi nebo se jedná o komerční TV, či o nějaký sportovní kanál?

Pokud by se jednalo o první variantu, pak se jedná o nezodpovědné utrácení peněz koncesionářů, protože v pracovním volnu by měla sportovní redaktorka studovat tenisové žebříčky, fotbalové transfery či hokejové soupisky. V druhém případě se naopak jedná o aktivitu z hlediska komerční televize pozitivní, o tzv. lobbying. V třetím případě se jedná o pošetilou činnost a maření času. Kariéra vzhůru ve sportovních kanálech se nedělá

přes politika, ale většinou přes fotbalistu, nejlépe levé křídlo či brankáře některého z předních týmů. Vždyť již před čtyřiceti léty se říkalo, že brankář a levé křídlo jsou největší cvoci v mužstvu. Přes ně pak lze získat nejvíce užitečných informací, které lze použít, ale nikoliv přes politiky; ti jsou v této oblasti plonkoví a jsou na stadionu většinou odsouzeni do role čumilů, které televizní kamera zabírá maximálně při přerušení hry.

Bez otázníku však zůstává taneční vystoupení Lenky Novákové. Jedním slovem - skvělé. Ovšem i zde se objevují etické otázky, když jako svazačka sváděla (zde jsem teprve pochopil pravý význam slova svazačka, správněji česky by však mělo být sváděčka) ještě nedospělého uhrovitého Lumírka.

Zuzanka Novotná byla odsouzená v roli milenky do role náhradnice nebo-li běčka. Její přirozené kverulantství a prostořekost jí však nedovolí se s touto rolí smířit a zastíní při tiskové konferenci nejen kolegu Petra Kohouta, ale i tiskového mluvčího Hejného (Martina Bonharda), který v rozrušení odmítl při posledním představení dát slovo našim novinám Satellite. Omluvou mu může být pouze to, že my jsme se o slovo ani nehlásili.

Otázník je tedy více než dost, ale ta hlavní je, jestli Viktor Matejkovič či Jan Šmíd nebo i některá z půvabných dívek či tanečnic zůstanou v Torontu nebo se přemístí na profesionální scénu do Plzně či Prahy nebo jiného krajského města.

Představení herců Nového divadla spolu s Antonínem Procházkou by takový test zřejmě sneslo a možná, že kdyby přijeli po takovém zájezdu zpět a hráli znovu, viděli bychom představení, které by se dále rozvinulo. V tom je divadlo již od antiky přes Shakespeara po dnešek nenahraditelné žádným digitálním médiem.

Aleš Březina
